

oma seisusega igapidi rahul on, — muidu on mu nõu otsas.

Haige funinggale oli se jut hoopis moka parast kuulda, läkitas warsi teendrid välja ja läksis enesele seda särki muretseda. Mehed kondisiwad ühest mäest ülesse teisest jälle alla, ika edasi, ühest maast teise, uurisid ja küsisid kõik linnad mõisad läbi, ei saanud ega saand üht inimest kätte, kelle särk oleks kõlwanud funinggale wia, tehku nemad mis taht.

„No, eks ma ütle, nuriseb mõni lugija, teada muidugi mis nüüd tuleb, ei leita kuskiilt seda õnnelist inimest ja waene funinggas peab árasurema; oleksid funingga mehed mu juure tulnud, eht wahest elaks funinggas minu sárgi töttu alles veel. Kallis wader, palun mina wostu, ára pahanda ennast ilmaaegu, ega minu jut veel otsas ei ole, pane aga ilusaste ráhele.

Olid mehed endid oma reisimise ja otsimisega juba tükki aega ašjata wásitanud, juhtsid ükskord ühe nurme peale, kus üks lamba-

karjane rõömsauste torupilli puhus. Mehel oli lamba nahka kasukas seljas, torupil kaendla al ja tükki 10 ehk 15 lammast oli tema ümber jõomas ja lüsti pidamas. Pea jõudsid funingga mehed tema juure ja hakkasid temaga juttu ajama. „Nae imed”, ütlesid nemad, „mis head sulle on juhtunud, et sul nii hea meel on?” „No nüüd,” vastas karjane, miks ma ei pea rõömus olema. Keha terve, süda kerge, lahke ja hõlpus elamine on mu käes, need lammad on minu oma, nemad toidavad ja katawad mind, mis wiga peaks mul olema?”

„Wõi nõnda”, ütlesid mehed, „kas tahad meiega funingga juure tulla, kül saad näha’ mis hea elu tema juures on.” „Kas tagaparemaks”, hùndis karjane, „mis mul tema juures otsimist, mu seisus on juba faunis kül, ei tarwita ma teie heldet soovimist.” Ennäe, mõtlesid mehed, niisugust meest otsime meie ju kauagi ráakisid siis temale oma funingga haisgusest ja ütlesid: „Sedak sedak wiisi seisuvad asjad, et anna meile oma särk laenuks, kül funinggas seda sulle tasub auusaste. Karjane